

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פְּרִשְׁת בְּרֵאשִׁית

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ב' - חלק כ"ד

קונטרס 54

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זי"ע
אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש בשעה אחת

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה זי"ע
לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרז את גאולתנו בחסד וברחמים,
וכהבטחת הרשבי"י (נשא קכד):
"דבדא יפקון מן גלותא וברחמי".

**בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים
"ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר" ועוד**

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם
לפרטים ולהצטרפות, פקס: 02-9951300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכונות תופת רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהסתכסכו במשפטים קשים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים ואין להם ילדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים בשידוכים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתסובכים עם חובות לאלפים ורכבות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ץ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותיו בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בערב לפניהם ממצבם הקשה.

יש לנו עצה קלה בשבילכם

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מעיל את האדם ומשפחתו ממגפת ושעוררות.

(אנשי פתח שער ו אית עק)

כבר ידוע לכבוד מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורענות וגזרות קשות ורעות ומותנא וביזה מעלמא.

(בני דושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שגורמים עניות וחרב וביזה וחרב ואברן בעולם רח"ל, וגורמים שמתבלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)

על ידי זה שתעורר לפירסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מנוע, יזכו לשמחה וששון ולתורם בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו

ג'לוני "ספר זוהר הקדוש" בדרך ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

כ"א תשנ"ח מפי' זרעו

ספר זוהר

השולם והמקד

ויצא לאור במחשבת

כל ידיו:

מכון "זוהר הקדוש היומני"

ללמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במשך השנה

שש ידיו:

מפעל זוהר העולמי. תלמידים ותלמידות ש"ל התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא. לפרסם בחנם תורת התקנה. ועל ידי זה יתקנה מה שהקמיה הרשבי"ו: בקרא יפקדון מן ג'לתא.

מטרת המפעל, כמו שקטבו בזה הקדוש ריב"ט ח"ל ע"פ: ובנין דתתין ישראל למשעם מאילנא דעני ראדה האי ספר הסוד יפקדון ביה מן ג'לתא בחימי יתקנה בחין ה' ביד: ונשו ואין עמו אל גבר.

כל הניכית של זוהר הקדוש המקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא, ונענה גדולה לכל אחד משאלת התלמידים ולתפוס בחנם לחלקם לכל אחד ואחד מישאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "מן עולם הבא" ולהיות במחיצת הרשבי"ו וע"א. וכל המונה את הרבים וזכה לבנים צדיקים.

תפלה קודם לימוד הזוהר

(תפלה מהאר"ל)

רבנו העלמים ואדוני האדונים, אב הרבנים הנסליחות. מורים אהבו לפנה יי אליהו ואלמי אבותינו, בקרה ובהשתחיה, שקרבנו לחורקה ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות חורכתך הקדושה. מה אתו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כל אהבתו מפילים תחנונינו לפניה, שתמחול, תסלח, לכל חטאתינו תעוונותינו, ואל יהיו עוונותנו מכבילים מינינו לבינו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אליהו ואלמי אבותינו, שתבטנו לבבנו ליראתך והתקנה, ותקשיב אוניך לרבינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות חורכתך, ויחיה ולמדנו זה מת רות לפני כסא כבודך כרית נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתפוצצו ניצוצות עבדך הקדושים אשר על דגם גלית עבדך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות חורכתם, ותמימותם, ותקשבתם, ועמוד לנו לכל נקשל בדרךם אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. ממאמר נעים ומירוח ישראל יל עיני ואבישך נפלאות מתחורכתך. יהיו לרצון אמרי פי ונתינו לבי לפניה יי צורי וגואלי. כ"י יי וכן יזכה ספרי דעת ותבונה:

התפלה אלהו תנאי וכו' לומר לרבן שמעון בר יוחאי וע"א

ויקח בני נשא וילתא ויפרקונו מאי חבורא זיקה. כ"י ונעילי לתתא כדכרא כדכרא סוף ישיא. ובנייה וקראתם רדור בקרין וכו' (תיקני זוהר)

ע"ר וקדש מ"ן ש"מ"א נ"ח"ת

זכור השאלה ששאלו אותך בבית חן של מעלה, "צפייה לישועה?"

מה עשית לקרב את הנאולה ולהביא את מלך המשיח? של עמך? כל יום כ"י לישועה קריתו כל היום! !!

הקביה מתרעם על האדם ששאנו מוכה למלכותו, כדאיא בספיקתא (באמרי גילי) שאמרי הקביה לצדיקים לא הם ששנת שרובתם לזרותי ולא חזיתם למלכותי. הרי אפילו שמצדיקים המתבכרים את התורה וירושלים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מתחנן חיים זצ"ל, פרק 1)

השָׁדָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהִים.
סוד הַנְּחֹשׁ הָרַע יוֹרֵד מִלְמַטָּה
לְמַעְלָה [כ"ו מִלְמַעְלָה לְמַטָּה], וְהוּא שָׁט
עַל פְּנֵי הַמַּיִם הַמְרִירִים, וְיוֹרֵד
לְפָתוֹת לְמַטָּה עַד שִׁפְלוֹ לְתוֹךְ
רִשְׁתּוֹ.

הַנְּחֹשׁ הַזֶּה הוּא מוֹת שֶׁבְעוֹלָם,
וְהוּא נִכְנָס בְּמַעְיָו הַנְּסֻתָּרִים שֶׁל
הָאָדָם. הוּא לְצַד שְׂמָאל. וְיֵשׁ
נְחֹשׁ אַחֵר שֶׁל הַחַיִּים בְּצַד יְמִין.
שְׂנֵיגָהם הוֹלְכִים עִם בֶּן הָאָדָם
כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹנָה.

מִכֹּבֵד חַיַּת הַשָּׂדֶה, שְׁהָרִי כֹל שְׂאֵר
חַיּוֹת הַשָּׂדֶה אֵינָן בָּהֶם חֹכֵם לְהַרְע
כְּמוֹ זֶה, מִשּׁוּם שֶׁהוּא זְהָמַת
הַזֶּהָב. אוֹי לְמִי שֶׁנִּמְשָׁךְ אַחֲרָיו,
שֶׁהוּא גוֹרֵם לוֹ מוֹת וְלִכְלֹל מִי
שֶׁהוֹלֵךְ אַחֲרָיו, וְהָרִי בְּאַרְנוֹנָה.
אָדָם נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו לְמַטָּה יוֹרֵד
לְדַעַת בְּכָל מָה שֶׁלְמַטָּה. כְּמוֹ
שִׁיּוֹרֵד, כִּי נִמְשָׁךְ רְצוֹנוֹ וְדַרְכּוֹ
אַחֲרֵיהֶם, עַד שֶׁמִּגִּיעִים לְנְחֹשׁ
הַזֶּה וְרוֹאִים תַּאֲוַת הָעוֹלָם וְדַרְכּוֹ
שְׂטִיִם בְּמִקּוֹם זֶה. אִזּוֹ קֹס, וְהוּא
נִמְשָׁךְ אַחֵר אָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְנִדְבַק
בָּהֶם, וְגֵרֵם לָהֶם מוֹת וְלִכְלֹל
הַדּוֹרוֹת שֶׁבָּאוּ אַחֲרָיו. עַד
שֶׁהִגִּיעוּ יִשְׂרָאֵל לְהַר סִינַי, לֹא
פָּסְקָה זְהָמַתּוֹ מִהָעוֹלָם, וְהָרִי
נִתְבָּאֵר. בִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ וְנִדְבְּקוּ
בְּעֵץ שִׁשׁוּרָה בּוֹ מוֹת לְמַטָּה, מָה
כְּתוּב? וַיִּשְׁמְעוּ אֶת קוֹל ה'
אֱלֹהִים מִתְּהַלֵּף בְּגוֹן. מִתְּהַלֵּף אֵינָן
כְּתוּב בְּאֵן, אֲלָא מִתְּהַלֵּף.

בֹּא רָאָה, עַד שֶׁאָדָם לֹא חֲטָא,
הָיָה עוֹלָה וְעוֹמֵד בְּחֻקְמַת הָאוֹר
הַעֲלִיּוֹן וְלֹא הָיָה נִפְרָד מֵעֵץ
הַחַיִּים. בִּיּוֹן שֶׁהִגְדִּיל תַּאֲוָתוֹ
לְדַעַת וְלָרַדַת לְמַטָּה, נִמְשָׁךְ
אַחֲרֵיהֶם עַד שֶׁנִּפְרַד מֵעֵץ הַחַיִּים,
וְיָדַע רַע וְעֹזֵב הַטוֹב. וְעַל זֶה
כְּתוּב (תְּהִלִּים ה) כִּי לֹא אֵל חִפְץ
רָשַׁע אֲתָה לֹא יִגְרָךְ רַע. מִי
שֶׁנִּמְשָׁךְ אַחֵר רַע, אֵינָן לוֹ דִּירָה

מִתְּתָא לְעִילָא (כ"ו מִעִילָא לְתַתָּא) וְהוּא שְׂאֵט עַל
אַפֵּי מַיִן מְרִירִין. וְנִחִית לְאַפְתֵּי לְתַתָּא עַד
דִּיפְלוֹן גּוֹ רִשְׁתּוֹי.

הָאִי חוּיָא הִיא מוֹתָא דְעֵלְמָא. וְהוּא עָאל
בְּמַעוֹי דְסֻתִּים דְּבַר נֶשׁ, הוּא לְסֻטְר
שְׂמָאלָא. וְאִית חוּיָא אַחְרָא דְחַיִּי בְּסֻטְר
יְמִינָא. תְּרוּוִיָּהּוּ אֲזִלִּי עֲמִיה דְּבַר נֶשׁ. כְּמָה
דְּאוּקְמוּהָ.

מִכֹּבֵד חַיַּת הַשָּׂדֶה זֶהָא כֹּל שְׂאֵר חַיּוֹן
דְּחַקְלָא לִית בְּהוּ חַפִּים לְאַבְאָשָׁא
כְּהָאִי. בְּגִין דְּאִיהוּ זוֹהֶמָא דְדִהְבָּא. וְוִי לְמָאן
דְּאַתְמֻשִׁיף אַבְתְּרִיהָ. דְּאִיהוּ גְרִים לִיה מוֹתָא
וְלִכְלֹל דְּאַתְיִין אַבְתְּרִיהָ. וְהָא אוּקְמוּהָ. אָדָם
אַמְשִׁיף אַבְתְּרִיהָ לְתַתָּא וְנִחִית לְמַנְדַּע בְּכָל
מָה דְלְתַתָּא. כְּמָה דְנִחִית, הִכִּי אַתְמֻשִׁיף
רְעוּתִיהָ וְאַרְחוּי אַבְתְּרִיָּהּוּ עַד דְמַטִּין לְהָאִי
חוּיָא וְחִמוּ תִיאוּבְתִיהָ דְעֵלְמָא וְשִׁטּוּ אַרְחוּי
בְּאַתְר דָּא. כְּדִין קָם וְאַתְמֻשִׁיף אִיהוּ
אַבְתְּרִיָּהּוּ דְאָדָם וְאַתְתִּיהָ וְאַתְדְּבַק בְּהוּ
וְגִרִים לְהוּ מוֹתָא וּבְכָל דְרִי דְאַתּוּ אַבְתְּרִיהָ.
עַד דְמַטּוּ יִשְׂרָאֵל לְטוֹרָא דְסִינַי לֹא פָּסַק
זוֹהֶמָא דִּילִיָּה מִעֵלְמָא. וְהָא אַתְמַר. בִּיּוֹן
דְּחִטּוּ וְאַתְדְּבְּקוּ בְּאִילָנָא דְשְׂרִיָּא בִּיה מוֹתָא
לְתַתָּא. מָה כְּתִיב וַיִּשְׁמְעוּ אֶת קוֹל יי אֱלֹהִים
מִתְּהַלֵּף בְּגוֹן. מִתְּהַלֵּף אֵינָן כְּתִיב כְּאֵן. אֲלָא
מִתְּהַלֵּף.

הָא חֲזִי, עַד לֹא חֲטָא אָדָם, הוּהוּ סְלִיק וְקָאִים
בְּחַכְמָה דְנִהִירוּ עֲלָאָה. וְלֹא הוּהוּ מִתְפָּרֵשׁ
מֵאִילָנָא דְחַיִּי. בִּיּוֹן דְּאַסְגִּי תִיאוּבְתָא לְמַנְדַּע
וְלִנְחַתָּא לְתַתָּא, אַתְמֻשִׁיף אַבְתְּרִיָּהּוּ, עַד
דְּאַתְפָּרֵשׁ מֵאִילָנָא דְחַיִּי. וַיָּדַע רַע וְשָׁבַק טוֹב.
וְעַל דָּא כְּתִיב (תְּהִלִּים ה) כִּי לֹא אֵל חִפְץ רָשַׁע אֲתָה
לֹא יִגּוֹרְךָ (דף נב ע"ב) רַע. מָאן דְּאַתְמֻשִׁיף

בְּתַר רַע, לִית לִיה דִּירָה עִם אֵילָנָא דְחַיִּי.
 וְעַד לָא חֲטָאוּ הוּוּ שְׁמַעִין קָלָא מְלַעֲיָלָא
 וְהוּוּ יְדַעֵי חֲכַמְתָּא עֲלָאָה וְקַיִימֵי
 בְּקַיִימָא דְזִיְהִירָא עֲלָאָה וְלֹא דְחַלִּי. בִּיּוֹן
 דְּחֲטָאוּ אֲפִילוּ קָלָא דְלִתְמָא לָא הוּי יְכַלִּין
 לְמִיקָם בֵּיה. כְּגוֹוָנָא דָא עַד לָא חֲבוּ יִשְׂרָאֵל
 בְּשַׁעֲתָא דְקַיִימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינֵי
 אַתְעֵבֵר מְנִייהוּ זוֹהֲמָא דְהָאֵי חַיּוּנָא. דְהָא
 כְּדִין בְּטוֹל יִצְרַר הֲרַע הָוּה מַעֲלָמָא וְדַחוּ לִיה
 מְנִייהוּ. וְכַדִּין אַתְאַחִידוּ בְּאֵילָנָא דְחַיִּי וְסַלְקוּ
 לְעֵילָא וְלֹא נַחְתוּ לְתַתָּא.

כְּדִין הוּוּ יְדַעִין וְחֲמָאן אֶסְפֵּקְלָרִיאַן עֲלָאִין
 וְאַתְנַהֲרִין עֵינֵייהוּ וְחֲדָאן לְמַנְדַּע
 וְלִמְשַׁמַּע. וְכַדִּין חֲגַר לוֹן קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא
 חֲגוּרִין דְאַתְנוּן דְשָׁמִיָּה קְדִישָׁא דְלָא יִיכּוּל
 לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ הָאֵי חוּיָא וְלֹא יִסְאַב לוֹן
 כְּקַדְמִיתָא. בִּיּוֹן דְחֲטָאוּ בְּעַגְלָא אַתְעֵבֵר מְנִייהוּ
 כָּל אַנּוּן דְרַגִּין וְנַהֲרִין עֲלָאִין. וְאַתְעֵבְרוּ
 מְנִייהוּ אַנּוּן חֲגִירוּ מְזִינִין דְאַתְעֵטְרוּ מִשְׁמָא
 עֲלָאָה קְדִישָׁא. וְאַמְשִׁיכוּ עֲלֵיהוּ חוּיָא בִישָׁא
 כְּמַלְקִדְמִין וְגַרְמוּ מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וְלִבְתַּר
 מַה כְּתִיב (שמות לג) וַיֵּרָא אֶהָרָן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶת מֹשֶׁה וְהִנֵּה קֶרֶן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת
 אֱלֹוֵי.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב בְּקַדְמִיתָא (שמות יד) וַיֵּרָא
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה וְכִלְהוּ חֲמָאן
 זְהַרִין עֲלָאִין וּמְתַנַּהֲרִין בְּאַסְפֵּקְלָרִיאַ דְנַהֲרָא
 דְכְתִיב, (שמות כ) וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת.
 וְעַל יָמָא הוּוּ חֲמָאן וְלֹא דְחַלִּין דְכְתִיב, (שמות
 טו) זֶה אֱלֹוֵי וְאַנּוּהוּ. לְבַתַּר דְחֲטוּ, פְּגִי הַסְרִסוּר
 לָא הוּוּ יְכַלִּין לְמַחְמֵי דְכְתִיב (שמות לד) וַיִּירָאוּ
 מִגִּשְׁת אֱלֹוֵי.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב בְּהוּ וַיִּתְנַצְלוּ בְנֵי

עִם עֵץ הַחַיִּים.

וְעַד שְׁלֹא חֲטָאוּ, הֵיּוּ שׁוֹמְעִים
 קוֹל מְלַמְעֵלָה וְהֵיּוּ יוֹדְעִים חֲכַמָּה
 עֲלִיוְנָה וְעוֹמְדִים בְּקַיִימָם שֶׁל זֶהר
 הַעֲלִיּוֹן וְלֹא פּוֹחַדִּים. בִּיּוֹן
 שְׁחֲטָאוּ, אֲפִילוּ קוֹל שְׁלִמְטָה לֹא
 יְכַלּוּ לְעַמְד בּוּ. כְּמוֹ זֶה, עַד שְׁלֹא
 חֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעָה שְׁעַמְדוּ
 יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינֵי נִתְבַּטְּלָה
 מֵהֶם זְהַמַּת הַנְּחֹשׁ הַזֶּה, שְׁחֲרִי אֲזַ
 בְּטוֹל יִצְרַר הֲרַע הָיָה מְהַעוֹלָם
 וְדַחוּ אֹתוֹ מֵהֶם, וְאֲזַ נֶאֱחָזוּ בְּעֵץ
 הַחַיִּים וְעָלוּ לְמַעֲלָה וְלֹא יָרְדוּ
 לְמַטָּה.

אֲזַ הֵיּוּ יוֹדְעִים וְרוֹאִים
 אֶסְפֵּקְלָרִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְעֵינֵיהֶם
 אוֹרוּ וְשִׁמְחִים לְדַעַת וְלִשְׁמַע.
 וְאֲזַ חֲגַר לְהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 חֲגוּרוֹת שֶׁל אוֹתִיּוֹת שְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ
 שְׁלֹא יוֹכַל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם הַנְּחֹשׁ
 הַזֶּה וְלֹא יִטְמָא אוֹתָם כְּמוֹ קִדְּם.
 בִּיּוֹן שְׁחֲטָאוּ בְּעַגְלָא, בְּטָלוּ מֵהֶם
 כָּל אוֹתָן דְרַגּוֹת וְאוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים,
 וּבְטָלוּ מֵהֶם אוֹתָן חֲגוּרוֹת מְזִינּוֹת
 שְׁהַתְעֵטְרוּ מֵהַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן
 הַקְּדוֹשׁ, וְהַמְשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם נְחֹשׁ
 הֲרַע כְּמוֹ מַקְדָּם וְגַרְמוּ מוֹת לְכָל
 הָעוֹלָם. וְאַחַר כֵּן מַה כְּתוּב?
 (שמות לד) וַיֵּרָא אֶהָרָן וְכָל בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶת מֹשֶׁה וְהִנֵּה קֶרֶן עוֹר
 פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת אֱלֹוֵי.

בָּא רָאָה מַה כְּתוּב בְּתַחֲלָה וְשִׁמּוֹת
 יוּ, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה.
 וְכִלְּם רוֹאִים אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים
 וּמַאֲרִים בְּאַסְפֵּקְלָרִיָּה שְׁמַאֲרָה,
 שְׁכַתוּב, (שם ס) וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת
 הַקּוֹלוֹת. וְעַל הַיָּם הֵיּוּ רוֹאִים וְלֹא
 פּוֹחַדִּים, שְׁכַתוּב (שם טו) זֶה אֱלֹוֵי
 וְאַנּוּהוּ. אַחַר שְׁחֲטָאוּ, פְּגִי
 הַסְרִסוּר לֹא הֵיּוּ יְכַלִּים לְרָאוֹת,
 שְׁכַתוּב (שם לד) וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת
 אֱלֹוֵי.

בָּא רָאָה מַה כְּתוּב בְּהֶם, (שם לג)
 וַיִּתְנַצְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עַדִּים

ישראל את עַדִּים מְהֵר חֹרֵב. דַּאתְעֵבֵר מִנִּייהוּ
אֲנֹן מְזִינֵן (דַּאתְחַבְרוּ בְהוּ ד"א דַּאתְחַבְרוּ בְהוּ) בְּטוֹרָא
דְּסִינֵי בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט בְּהוּ הֵהוּא חוּיָא
בִּישָׁא. כִּיּוֹן דַּאתְעֵבֵר מִנִּייהוּ מַה כְּתִיב, (שמות
ab) וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֱהֶל וְנָטָה לוֹ מִחוּץ
לַמִּחֲנֶה הֶרְחַק מִן הַמִּחֲנֶה.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר מַאי הָאֵי קָרָא לְגַבֵּי הָאֵי.
אֱלֹא כִּיּוֹן דִּידַע מֹשֶׁה דַּאתְעֵבְרוּ מִנִּייהוּ
דִּישְׂרָאֵל אֲנֹן זִינִין עֲלֵאִין, אָמַר הָא וְדָאֵי
מִכָּאן וּלְהֵלָאָה חוּיָא בִּישָׁא יִיתֵי לְדִיִּירָא
בִּינִייהוּ, וְאֵי יָקוּם מִקְדָּשָׁא הֵכָא בִּינִייהוּ,
יִסְתָּאב. מִיָּד וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֱהֶל וְנָטָה לוֹ
מִחוּץ לַמִּחֲנֶה הֶרְחַק מִן הַמִּחֲנֶה. בְּגִין דְּחָמָא
מֹשֶׁה דְּהָא כְּדִין יִשְׁלוּט חוּיָא בִּישָׁא מַה דְּלֹא
הָוָה מִקְדָּמַת דְּנָא.

וְקָרָא לוֹ אֱהֶל מוֹעֵד, וְכִי לֹא הָוָה בְּקָדְמִיתָא
אֱהֶל מוֹעֵד. אֱלֹא בְּקָדְמִיתָא אֱהֶל
סֹתָם, הִשְׁתָּא אֱהֶל מוֹעֵד. מַאי מוֹעֵד. רַבִּי
אֱלֶעָזָר אָמַר לְטַב. וְרַבִּי אַבָּא אָמַר לְבִישׁ. רַבִּי
אֱלֶעָזָר אָמַר לְטַב מַה מוֹעֵד דְּאִיהוּ יוֹם חֲדוּדָה
דְּסִיְהֵרָא דַּאתּוֹסְפָא בֵּיהּ קְדוּשָׁה (מַה מוֹעֵד) לֹא
שְׁלֵטָא בֵּיהּ פְּגִימוּתָא. אוּף הֵכָא קָרָא לָהּ
בְּשֵׁמָא דָּא לֹאֲחֻזָּאָה דְּהָא אֲתַרְחִיק (חֲרִיבָא) אֱהֶל
מִבִּינִייהוּ וְלֹא אֲתַפְּגִים וְעַל דָּא וְקָרָא לוֹ אֱהֶל
מוֹעֵד כְּתִיב.

וְרַבִּי אַבָּא אָמַר לְבִישׁ דְּהָא בְּקָדְמִיתָא הָוָה
אֱהֶל סֹתָם כְּמַה דַּאתְ אָמַר, (ישעיה לב) אֱהֶל
בַּל יִצְעֵן בַּל יִסַּע יְתְדוֹתָיו לְנִצְחָה. וְהִשְׁתָּא אֱהֶל
מוֹעֵד. בְּקָדְמִיתָא לְמִיּהֵב חִיִּין אַרְוִפִּין לְעֵלְמִין
דְּלֹא יִשְׁלוּט בְּהוּ מוֹתָא. מִכָּאן וּלְהֵלָאָה אֱהֶל
מוֹעֵד כְּמַה דַּאתְ אָמַר, (איוב ל) וּבֵית מוֹעֵד לְכָל
חַי. הִשְׁתָּא אֲתִיְהִיב בֵּיהּ זְמַנָּא וְחִיִּין קְצוּבִין
לְעֵלְמָא. בְּקָדְמִיתָא לֹא אֲתַפְּגִים, וְהִשְׁתָּא

מְהֵר חֹרֵב, שְׁבִטְלוּ מֵהֶם אוֹתָם
כְּלֵי זִין [וְהִתְחַבְּרוּ בְהֶם] [וְהִתְחַבְּרוּ בְהֶם]
בְּהֵר סִינֵי כְּדֵי שְׁלֹא יִשְׁלֹט בְּהֶם
נְחֹשׁ רַע. כִּיּוֹן שְׁבִטְלוּ מֵהֶם מַה
כְּתוּב? (סו) וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֱהֶל
וְנָטָה לוֹ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה הֶרְחַק מִן
הַמִּחֲנֶה.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, מַה הַפְּסוּק
הִזָּה אֵל זֶה? אֱלֹא כִּיּוֹן שְׂבִידַע
מֹשֶׁה שְׁבִטְלוּ מִיִּשְׂרָאֵל אוֹתָם כְּלֵי
זִין עֲלִיּוֹנִים, אָמַר, הָרִי וְדָאֵי
מִכָּאן וְהֵלָאָה נְחֹשׁ רַע יְבֵא לְדוּרֵי
בִּינִייהֶם, וְאִם יָקוּם כָּאן מִקְדָּשׁ
בִּינִייהֶם - יִטְמֵא. מִיָּד - וּמֹשֶׁה
יִקַּח אֶת הָאֱהֶל וְנָטָה לוֹ מִחוּץ
לַמִּחֲנֶה הֶרְחַק מִן הַמִּחֲנֶה. כִּי
רָאָה מֹשֶׁה שְׂבִירֵי אֲזוּ יִשְׁלֹט נְחֹשׁ
רַע מַה שְׁלֹא הִיָּה מִקְדָּם לְזָה.

וְקָרָא לוֹ אֱהֶל מוֹעֵד, וְכִי לֹא הִיָּה
בְּהַתְחַלָּה אֱהֶל מוֹעֵד? אֱלֹא
בְּהַתְחַלָּה אֱהֶל סֹתָם, וְכַעַת אֱהֶל
מוֹעֵד. מַה זֶה מוֹעֵד? רַבִּי אֱלֶעָזָר
אָמַר לְטוֹב, וְרַבִּי אַבָּא אָמַר לְרַע.
רַבִּי אֱלֶעָזָר אָמַר לְטוֹב - מַה
מוֹעֵד שְׁהוּא יוֹם חֲדוּדָה שֶׁל
הַלְבָנָה שְׁנַתּוֹסְפָה בּוּ קְדוּשָׁה. (מַה
מוֹעֵד) לֹא שׁוֹלֵטָת בּוּ חֲסָרוֹן, גַּם
כָּאן קָרָא לָהּ בְּשֵׁם זֶה, לְהִרְאוֹת
שְׂבִירֵי הַתְּרַחֵק (נְחֹשׁ) אֱהֶל
מִבִּינִייהֶם וְלֹא נִפְגָּם, וְעַל זֶה
וְקָרָא לוֹ אֱהֶל מוֹעֵד כְּתוּב.

וְרַבִּי אַבָּא אָמַר לְרַע - שְׂבִירֵי
בְּהַתְחַלָּה הִיָּה אֱהֶל סֹתָם, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר (ישעיה לב) אֱהֶל בַּל יִצְעֵן
בַּל יִסַּע יְתְדוֹתָיו לְנִצְחָה, וְעִכְשָׁו
אֱהֶל מוֹעֵד. בְּהַתְחַלָּה לְתַת חַיִּים
אַרְפִּים לְעוֹלָמִים שְׁלֹא יִשְׁלֹט
בְּהֶם מוֹת, מִכָּאן וְהֵלָאָה אֱהֶל
מוֹעֵד, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (איוב ל) וּבֵית
מוֹעֵד לְכָל חַי. עִכְשָׁו נִתָּן בּוּ זְמַן
וְחַיִּים קְצוּבִים לְעוֹלָם. בְּהַתְחַלָּה
לֹא נִפְגָּם, וְעִכְשָׁו נִפְגָּם. בְּהַתְחַלָּה
חֲבָרוּתָא וְזוּיָג שֶׁל הַלְבָנָה
בְּשֵׁמָשׁ שְׁלֹא יִסוּרוּ, עִכְשָׁו אֱהֶל

מועד, הוויג שלהם מזמן לזמן.
ולכן קרא לו אהל מועד מה שלא
היה קדם.

השרמה מההשממות (בין סימן מדר -
מה) יש כאן כמה שורות

רבי שמעון היה יושב לילה אחד
ועוסק בתורה, והיו יושבים לפניו
רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי.
אמר רבי יהודה, הרי פתויב (שמות
ל) ויתנצלו בני ישראל את עדים
מהר חורב, ואמרנו שגרמו מות
עליהם מאותו זמן ומעלה, ושלט
בהם אותו נחש רע שהסירו אותו
מהם בתחלה. נניח ישראל, אבל
יהושע שלא חטא, בטל (הבטל)
ממנו אותו כלי זין עליון שקבל
עמו בבהר סיני או לא?.

אם תאמר שלא בטל ממנו, אם
כן, למה מת פשאר בני אדם? אם
תאמר שהוסר ממנו - למה? והרי
לא חטא, שהרי הוא היה עם משה
בשעה שחטאו ישראל? ואם
תאמר שלא קבל אותה עטרה
בהר סיני כמו שקבלו ישראל -
למה?.

פתח ואמר, (תהלים י) כי צדיק ה'
צדקות אהב ישר יחזו פנימו.
בפסוק זה אמרו החברים מה
שאמרו. אבל כי צדיק ה', צדיק
הוא ושמו צדיק, ולכן צדקות
אהב. ישר - הוא ישר, כמו
שנאמר צדיק וישר. ועל זה יחזו
פנימו, כל בני העולם, ויתקנו
דרכיהם ללכת בדרך ישראל. כראוי.
בא ראה, פשדן הקדוש ברוך הוא
את העולם, אינו דן אותו אלא לפי
רב בני האדם.

ובא וראה, פשטא אדם בעץ
שאכל ממנו, גרם לאותו עץ
ששורה בו המות לכל העולם,
וגרם פגם להפריד אשה מבעלה,
ועמד חטא הפגם הזה בלבנה עד

אתפגים. בקדמיתא חברותא וזווגא דסיקרא
בשמשא דלא יעדון. השתא אוהל מועד
זווגא דלהון מזמן לזמן. ובגיגי כף וקרא לו
אהל מועד מה דלא הוה קודם.

השלמה מההשממות (בין סימן מדר - מה כולו. מראה מקומות תמצאהו
בסוף הספר)

רבי שמעון הוה יתיב ליליא חד ולעי
באורייתא. והווי יתבי קמיה רבי יהודה
ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה הא
כתיב, (שמות ל) ויתנצלו בני ישראל את עדים
מהר חורב, וקאמרינן דגרמו מותא עליהו
מההוא זמנא ולעילא, ושלטי בהו ההוא
חויא בישא דאעדו ליה מנייהו בקדמיתא.
ישראל תינח. יהושע דלא חטא, אעדי (ד"א
אתעדי) מניה ההוא זיינא עלאה דקביל עמהון
בטורא דסיני או לא. (דף נג ע"א).

אי תימא דלא אעדי (ד"א אתעדי) מניה, אי הכי
אמאי מית פשאר בני נשא. אי תימא
דאתעדי מניה, אמאי. והא לא חטא. דהא
איהו עם משה הוה בשעתא דחבו ישראל.
ואי תימא (ד"א ל"ג דהא) דלא קביל ההוא עטרא
בטורא דסיני כמה דקבילו ישראל, אמאי.

פתח ואמר, (תהלים יא) כי צדיק יי צדקות אהב
ישר יחזו פנימו. האי קרא אמרו ביה
חברייא מאי דקאמרו. אבל כי צדיק יי,
צדיק הוא ושמיה צדיק, ובגיגי כף צדקות
אהב. ישר, איהו ישר. כמה דאת אמר צדיק
וישר. ועל דא יחזו פנימו כל בני עלמא
ויתקנו ארתייהו למיהך בארז מישר פדקא
זאות. תא חזי, פד דאין קדשא בריך הוא
עלמא לא דן ליה אלא לפום רובן דבני
נשא.

והא חזי, פד חב אדם באילנא דאכל מגיה, גרם לההוא אילנא דשרי

שַׁעֲמָדוֹ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי. כִּי־יִן
שַׁעֲמָדוֹ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי, בְּטַל
מֵהֶם אוֹתוֹ פָּגַם הַלְבָנָה, וְעַמְדָּה
לְהָאִיר תָּמִיד.

כִּי־יִן שַׁחֲטָאוֹ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָה, שָׁבַח
הַלְבָנָה לְהַפְגֵם כְּמוֹ מִקְדָּם, וְשָׁלַט
הַנְּחֹשׁ הָרַע וְאַחַז בָּהּ וּמִשָּׁף אוֹתָהּ
אֵלָיו. וּכְשִׁדַּע מֹשֶׁה שַׁחֲטָאוֹ
יִשְׂרָאֵל וְהוֹסֵר מֵהֶם אוֹתָם כְּלֵי זִין
קְדוֹשִׁים עַל־יוֹנִים, יָדַע וְדָאֵי שְׁהָרִי
הַנְּחֹשׁ אַחַז בַּלְבָנָה לְהַמְשִׁיכָה
אֵלָיו וְנִפְגְּמָה, וְאֵז הוֹצִיא אוֹתָהּ
הַחוּצָה.

וְכִי־יִן שַׁעֲמָדָה לְהַפְגֵם, אֶף עַל גֹּב
שִׁיהוֹשֶׁעַ עֲמַד בְּעֶטְרָה שֶׁל כְּלֵי
הַזִּין שָׁלוֹ, כִּי־יִן שֶׁהַפְגֵם שָׂרָה בָּהּ
וְחִזְרָה כְּמוֹ שֶׁנִּפְגְּמָה בַּחֲטָא שֶׁל
אָדָם, לֹא יִכּוֹל אָדָם לְהַתְקַיֵּם, פֶּרֶט
לְמֹשֶׁה שֶׁהִיָּה שׁוֹלֵט בָּהּ, וּמוֹתוֹ
הִיָּה בְּצַד אַחֵר עַל־יוֹן. וְעַל זֶה לֹא
הִיָּה רְשׁוּת בָּהּ לְקַיֵּם אֶת הַיּוֹשֶׁעַ
תָּמִיד וְלֹא אַחֵר. וְעַל כֵּן אֶהְלֵךְ
מוֹעֵד קְרָאוֹ לוֹ. אֶהְלֵךְ שְׁהָרִי שׁוֹרָה
בּוֹ זְמַן קְצוּב לְכָל הָעוֹלָם.

וְעַל זֶה סוּד הַדְּבָר - יֵשׁ יָמִין
לְמַעַלָּה וְיֵשׁ יָמִין לְמַטָּה. יֵשׁ
שְׂמָאל לְמַעַלָּה וְיֵשׁ שְׂמָאל לְמַטָּה.
יֵשׁ יָמִין לְמַעַלָּה בַּקְדָּשָׁה עַל־יוֹנָה,
וְיֵשׁ יָמִין לְמַטָּה שֶׁהוּא בְּצַד
הָאַחֵר. יֵשׁ שְׂמָאל לְמַעַלָּה שֶׁהוּא
בַּקְדָּשָׁה עַל־יוֹנָה לְעוֹרֵר אֶהְבָּה
לְקַשֵּׁר אֶת הַלְבָנָה בְּמִקוֹם קְדוֹשׁ
לְמַעַלָּה לְהָאִיר, וְיֵשׁ שְׂמָאל לְמַטָּה
שֶׁמִּפְרִיד אֶהְבָּה שֶׁלְמַעַלָּה, וּמִפְרִיד
אוֹתָהּ מִלְּהָאִיר בְּשִׂמֶשׁ וּלְהַתְקַרֵּב
אֵלָיו, וְהוּוּ צַד שֶׁל הַנְּחֹשׁ הָרַע.

שְׁבִשְׂשִׂמָאל הַזֶּה שֶׁלְמַטָּה
מִתְעוֹרֵר, אֵז מוֹשָׁף אֶת הַלְבָנָה

בִּיה מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וְגָרִים פְּגִימוֹ
לְאַפְרָשָׁא אֶתְתָא מְבַעְלָהּ. וְקָאִים חוֹבָה
דְּפָגִימוֹ דָּא בְּסִיחְרָא עַד דְּקִיִּימוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּטוֹרָא דְּסִינִי. כִּי־יִן דְּקִיִּימוֹ יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא
דְּסִינִי אֶתְעֵבֵר הֵהוּא פְּגִימוֹ דְּסִיחְרָא וְקִיִּימָא
לְאַנְהָרָא תְּדִיר.

כִּי־יִן דְּחָבוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא, תְּבַת כְּמִלְקָדְמִין
סִיחְרָא לְאַתְפַּגְמָא. וְשָׁלְטָא חוּיָא בִישָׂא
וְאַחִיד בָּהּ וּמִשָּׁף לָהּ לְגַבִּיָּה. וְכַד יָדַע מֹשֶׁה
דְּחָבוּ יִשְׂרָאֵל וְאַתְעֵבֵר מְנִיָּהּ אֲנֹן זִיִּינִין
קְדִישִׁין עַל־אִין, יָדַע וְדָאֵי דְהָא חוּיָא אַחִיד
בִּיה בְּסִיחְרָא לְאַמְשָׁכָא לָהּ לְגַבִּיָּה
וְאַתְפַּגִּימָת. כְּדִין אֶפִּיק לָהּ לְכַר.

וְכִי־יִן דְּקִיִּימָא לְאַתְפַּגְמָא אֶף עַל גֹּב דִּיהוֹשֶׁעַ
קָאִים בְּעֶטְרָא דְּזִיִּינִין דִּילִיָּה, כִּי־יִן
דְּפָגִימֵי שְׂרִיָּא בָּהּ וְאַתְהַדְרַת כְּמָה
דְּאַתְפַּגִּימָת בְּחוּבָא דְּאָדָם, לֹא יִכִּיל בַּר נֶשׁ
לְאַתְקִיִּימָא. בַּר מֹשֶׁה דְּהוּוּ שְׁלִיט בָּהּ
וּמוֹתִיָּה הוּוּ בְּסֶטְרָא אַחְרָא עֲלָאָה. וְעַל דָּא
לֹא הוּוּ רְשׁוּ בָּהּ לְקִיִּימָא לִיהוֹשֶׁעַ תְּדִיר וְלֹא
לְאַחְרָא. וְעַל כֵּן אֶהְלֵךְ מוֹעֵד קְרִי לִיָּה. אֶהְלֵךְ
דְּהָא שְׂרִיָּא בִּיה זְמַן קְצוּב לְכָל עֲלָמָא.

וְעַל דָּא רְזָא דְּמִלָּה, אִית יְמִינָא לְעִילָא וְאִית
יְמִינָא לְתַתָּא. אִית שְׂמָאלָא לְעִילָא
וְאִית שְׂמָאלָא לְתַתָּא. אִית יְמִינָא לְעִילָא
בַּקְדָּשָׁה עֲלָאָה. וְאִית יְמִינָא לְתַתָּא דְּאִיָּהוּ
בְּסֶטְרָא אַחְרָא. אִית שְׂמָאלָא לְעִילָא בַּקְדָּשָׁה
עֲלָאָה לְאַתְעֵרָא רְחִימוֹתָא לְאַתְקַשְׂרָא
סִיחְרָא בְּאַתֵּר קְדִישָׁא לְעִילָא לְאַתְנַהָרָא.

וְאִית שְׂמָאלָא לְתַתָּא דְּאַפְרִישׁ רְחִימוֹתָא דְּלְעִילָא וְאַפְרִישׁ לָהּ מִלְּאַנְהָרָא
בְּשִׂמְשָׁא וּלְאַתְקַרְבָּא בְּהַדִּיָּה. וְדָא הוּא סֶטְרָא דְּחוּיָא בִישָׂא.
דְּכַד שְׂמָאלָא דָּא דְּלְתַתָּא אֶתְעֵרַת כְּדִין מִשָּׁף לָהּ לְסִיחְרָא וְאַפְרִישׁ לָהּ

ומפריד אותה מלמעלה ונחשף אורה ונדבקות בנפש הרע, ואז שואבת מות למטה לכל ונדבקות בנפש ומתרחקת מעץ החיים.

ועל זה גרס מנות לכל העולם וזהו שאז נטמא המקדש עד זמן קצוב שנתקנה הלכנה ושבה להאיר, וזהו אהל מועד. ועל זה יהושע לא מת אלא בעטיו של הנחש הזה שקרב ופגם את המקדש כמו קדם. וזהו סוד הפתוב (שמות לב) ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. שאף על גב שיהוא נער למטה לקבל אור, לא ימיש מתוך האהל. כמו שנפגם זה - כף גם נפגם זה, אף על גב שכלי זין קדוש היה לו. כיון ששפגמה הלכנה, כף הוא ודאי לא נצל לבדו ממנו מאותו גון ממש.

בא ראה, כמו זה, כיון שחטא אדם, נטל הקדוש ברוך הוא ממנו אותם כלי זין, אותיות מאירות קדושות שעטר אותו הקדוש ברוך הוא. ואז פחדו, וידעו שהרי התפשטו מהם. זהו שכתוב וידעו כי עירמם הם. בהתחלה היו מתלבשים באותם פתרי כבוד מזינים שהם חרות מהכל. כיון שחטאו, התפשטו מהם, ואז ידעו שהרי הנחות קורא להם, וידעו שהתפשטו מחרות הכל, וגרמו מות להם ולכל העולם.

ויחפרו עלה תאנה. הרי פרשנו שלמדו כל מיני כשפים וקסמים ונאחזו בזה שלמטה, כמו שנתבאר. באותה שעה נגרעה הזקיפות וקומת האדם מאה אמות. ואז נעשה פרוז, ועמד אדם בדין והתקללה הארץ, והרי בארנו.

ויגרש את האדם. אמר רבי אלעזר, לא ידעתי מי עשה

מלעילא ואתחשכת נהוראה ואתנדבקות בחוץ בישא. וכדין שאיבת מותא לתתא לכלא ואתנדבקות בחוץ ואתרחקת מאילנא דחייא.

ועל דא גרים מותא לכל עלמא. ודא הוא כדין אסתאבת מקדשא עד זמן קציב דאתקנת סיהרא ותבת לאנהרא ודא הוא אהל מועד. ועל דא יהושע לא מית אלא בעיטא של נחש דא דקריב ופגים משפנא פדקדמיתא. ודא הוא רזא דכתיב, (שמות לב) ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. דאף על גב דאיהו נער לתתא לקבלא נהורא, לא ימיש מתוך האהל. כמה דאתפגים דא הכי נמי אתפגים דא. אף על גב דזיינא קדישא הוה ליה. כיון דאתפגים סיהרא הכי הוא ודאי לא אשתזיב בלחודוי מניה מההוא גוונא ממש.

הא חזי, פגוונא דא כיון דהב אדם נטל קדשא בריך הוא מניה אנון זייני אתון נהירין קדישין דאעטר ליה קדשא בריך הוא. וכדין דחלו וידעו דהא אתפשטו מניהו דהא הוא דכתיב וידעו כי עירומים הם. בפקדמיתא הוה מתלבשן באנון פתרי יקר מזינין דאנון חירו מפלא. כיון דחבו אתפשטו מניהו. וכדין ידע דהא מותא קרי לון. וידעו דאתפשטו מחירו דכלא. וגרמו מותא לון ולכל עלמא. (דף נג ע"ב)

ויחפרו עלה תאנה הא אוקימנא דאוליפו כל זייני חרשין וקוסמין ואחידו כהאי דלתתא כמה דאתמר. וההיא שעתא אתגרע זקיפו וקומה דאדם מאה אמיין. וכדין אתעביד פרוזא וקאים אדם בדינא ואתלטיא ארעא והא אוקימנא:

ויגרש את האדם. אמר רבי אלעזר לא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וּתְזַכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּרוּמָה קב"ח):

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לְרוֹכֵשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דּוּד" רַח"ו הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בָרֶק
אוּב"מ פֶּעֶל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" רַח"ו נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ
טֵל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מִשֶׁה רַבִּינוּ לְרֶשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר... וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמַטְעַם מַאִילְנָא דַחִי, דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וִיתְקִיִּים בְּהוֹן ד'
בְּדַד יִנְחֹנוּ וְאִין עֵמוּ אַל נִכֹּר (דְּבָרִים לְב, יב) פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שַׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם
מַאִילֵן הַחַיִּים שֶׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵים, וִיתְקִיִּים בְּנוֹ הַפְּסוּק
שֶׁהֵשֶׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן גְּלוּתָא בְּלֵי קְטוּרוֹ. (רַעִיא מְהִימָנָא פְּרַשְׁתָּא נִשָּׂא דָף קַכ"ד):